

[Svend Heiselberg]

kr. til anlægsarbejder, der blev sparet i 1986, så deponeringsordningerne for kommunerne behøver som sagt ikke at betyde noget for de fleste kommuner.

For amternes vedkommende er aftalen den, at de bliver fri for deponeringsordningen, hvilket sparer amterne for ca. 1½ mia. kr. Desforuden bør det siges, at ved fælleserklæringen af 13. maj 1986 fik både kommunerne og amtskommunerne et betydeligt udgiftsløft ved, at den oprindelige ramme, 1984-regnskabet, blev forladt og erstattet af et gennemsnit af 1985- og 1986-regnskaberne, 1987-rammerne, og et gennemsnit af 1986 og 87-regnskaberne, 1988-rammerne. Hertil kom kompensation for arbejdstidsforkortelsen. Pr. 1. januar 1987 ¾ kompensation – det lå betydeligt over dækningen af det statslige udgiftsområde.

Men hertil kom yderligere et løft. Selv når amtskommunerne holder uændret skat i 1988, kan de finansiere et udgiftsniveau på 300 mill. kr. mere end den aftalte ramme i 1988. Heri indgår oven i købet de anlægsprojekter på sygehusområdet, der fremgår af amtets budgetoverslag for 1988. Det udgiftsniveau, som amterne ved uændret skat i 1988 kan finansiere, ligger således ca. 5 pct. over det udgiftsniveau, der var rammen for amtskommunernes udgifter i 1986.

Som jeg redegjorde for under andenbehandlingen, har amterne på et ledende spørgsmål, må man nok sige, fra kommunaludvalget om, hvor stort et underskud de tror de vil få i 1987, svaret: sammenlagt 2 mia. kr. Selv med de helt utvivlsomt højt skønnede udgifter kan dette finansieres inden for lovens rammer. Så al den påstand om, at denne beskedne begrænsning i amternes udgifter skulle foranledige lukning af sygehuse, gymnasier og afskedigelse af personale osv., er helt hen i vejret. I enkelte amter kræves en større anstrengelse end i andre, og nogle må acceptere at låne.

Det er skuffende, at der har kunnet opstilles en stemning fra Socialdemokratiet og SF, der har fået selv ellers fornuftige borgerlige amtsborgmestre til også at føle, at de skulle gøre opmærksom på nogle problemer, som de mener skulle opstå. Men det skulle jo nødvendigvis ende med det indtryk, at man kun kunne lede og styre et amt, hvis man får lov til uindskrænket at hæve skatterne.

Regeringens økonomiske politik betyder, at vi alle skal yde en indsats. Det skal de også i kommunerne og amterne. Men det er jo heller ikke noget nyt, at man løfter en pegfinger over for amterne og kommunerne.

Socialdemokratiet med hr. Henning Rasmussen som indenrigsminister henstillede endog strengt den 29. maj 1980 til samtlige kommunalbestyrelser og amtsråd, at realstigningen i de kommunale udgifter skulle begrænses til 2 pct. i 1981. Den socialdemokratiske regering henstillede desuden, at forbrug af likvide midler samt træk på kassekreditter og byggelån begrænsedes. Men heller ikke dengang rettede man sig efter henstillingerne.

Det er også derfor, det gik, som det gik med Socialdemokratiet. De havde ingen styr på udgifterne. Det gik ud over den samlede nationaløkonomi: stort statskasseunderskud, store renter, stor ledighed, stor ansættelse inden for det offentlige, stor afskedigelse inden for erhvervslivet. Det, hr. Henning Rasmussen nu vil, er rent faktisk, at man vil udstede en blankoveksel til amter og kommuner.

Den udvikling ønsker vi ikke og derfor denne lovgivning. Jeg er derfor enig med det ellers så tro socialdemokratiske talerør, der i går skrev på forsiden: »Amtsoprør er tomt klynkeri«.

Venstre kan anbefale lovforslaget til vedtagelse og afviser ændringsforslagene, og jeg kan sige om ændringsforslaget vedrørende AIDS, at det er noget, som optager regeringen meget, og det er noget, som man senere vender tilbage til.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Ja, ja, det var da godt, at hr. Svend Heiselberg ikke gik så vidt i sin historieskrivning, at han også påstod, at jeg havde været med til i sin tid at lave straffeforanstaltninger over for amter og kommuner.

Men det gælder bemærkningen om, at man ikke dengang rettede sig efter henstillingen. Det gjorde man nemlig. Og det gjorde man bl.a. af den grund, at regeringen tog politisk medansvar for den opbremsning, der fandt sted. Det var dengang, begrebet »krone til krone« eksisterede. Dengang regeringen krone for krone tog medansvar for de ting, der skulle ske som forudsætning for, at op-